

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **M. L. T.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 10. 2025, č. j. 17 A 54/2025-23,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 10. 2025, č. j. 17 A 54/2025-23, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 9. 2025, č. j. OAM-1002/BA-BA07-BA03-Z-2025. Tímto rozhodnutím byl žalobce zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a podle odstavce 5 téhož ustanovení byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 12. 2025.

[2] Stěžovatel byl rozhodnutím Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje ze dne 3. 9. 2025, č. j. KRPC-115289-35/ČJ-2025-020023, podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Následně stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dospěl k závěru, že jsou dány oprávněné důvody se domnívat, že stěžovatel žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo jej

pozdržet, a proto vydal žalobou napadené rozhodnutí o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

2. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Stěžovatel brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, v níž namítal především, že bylo rozhodnutí o zajištění vydáno v rozporu s § 46a odst. 4 zákona o azylu po lhůtě pěti pracovních dnů ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný sice v rozhodnutí uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána dne 8. 9. 2025 (pondělí), stěžovatel však tvrdil, že ji podal již 5. 9. 2025 (pátek), protože posledním dnem lhůty byl pátek 12. 9. 2025. Žalovaný však vydal rozhodnutí teprve v pondělí 15. 9. 2025.

[4] Krajský soud konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 9. 2025, a bylo tedy vydáno v zákonem předvídané lhůtě, i kdyby soud vycházel z dřívějšího data podání žádosti o mezinárodní ochranu (tj. 5. 9. 2025). Krajský soud dále dospěl k závěru, že byly splněny veškeré podmínky pro zajištění stěžovatele – podrobná rekapitulace těchto závěrů by ovšem byla s ohledem na obsah kasační stížnosti nadbytečná. Krajský soud tedy stěžovatelovu žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] V kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle jeho názoru krajský soud určil nesprávně okamžik vydání rozhodnutí o zajištění stěžovatele. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu totiž ve lhůtě podle § 46a odst. 4 zákona o azylu musí být rozhodnutí nejen vyhotoveno, ale rovněž předáno cizinci. Stěžovatel přitom v žalobě tvrdil a prokázal, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána již v pátek 5. 9. 2025, protože lhůta k vydání rozhodnutí uplynula dne 12. 9. 2025. Uvedená lhůta je prekluzivní, opožděné vydání rozhodnutí o zajištění je proto důvodem pro jeho zrušení. Žalovaný přitom stěžovateli rozhodnutí doručil teprve dne 15. 9. 2025.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Postupoval totiž v souladu se zákonem, což potvrdil i krajský soud. Stěžovatel nadto v kasační stížnosti v zásadě jen opakuje svá žalobní tvrzení.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je řádně zastoupen. S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodovala samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[8] Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle citovaného usnesení je tedy

pokračování

kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud shledal, že došlo k zásadnímu pochybení krajského soudu, který rozhodný okamžik pro posouzení zachování lhůty pro rozhodnutí o zajištění určil v rozporu s judikaturou zdejšího soudu, což může mít vliv na posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Kasační stížnost tedy je přijatelná; pokud jde o její věcné posouzení, dospěl Nejvyšší správní soud k následujícímu závěru.

[10] Kasační stížnost je důvodná.

[11] Stěžovatel byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož „[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“. Naplnění podmínek pro rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení kasační stížnost nezpochybňuje.

[12] Podle stěžovatele však bylo o jeho zajištění rozhodnuto po uplynutí lhůty stanovené § 46a odst. 4 větou první zákona o azylu, podle které „[j]de-li o cizince, který je zajištěn podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky a který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, rozhodne ministerstvo o zajištění podle odstavce 1 do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.

[13] Charakterem této lhůty se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 30. 1. 2015, č. j. 4 Azs 228/2014-34. Dospěl k závěru, že jde o lhůtu propadnou, po jejímž marném uplynutí nelze rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců vydat, resp. pokud bylo takto vydáno, jde o rozhodnutí nezákonné. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud též vysvětlil, že v zákonné lhůtě musí být rozhodnutí nejen vyhotoveno, ale též doručeno. Cizinec by totiž měl být omezen na svobodě co možná nejkratší dobu a je třeba přihlédnout k tomu, že doručování provádějí samotní zaměstnanci žalovaného, zajištěný cizinec je správnímu orgánu k dispozici 24 hodin denně, a neprodlenému doručení by tedy nemělo nic bránit. Tyto závěry zdejší soud ve své judikatuře již několikrát potvrdil (viz rozsudky ze dne 15. 6. 2017, č. j. 5 Azs 107/2017-28, ze dne 30. 5. 2022, č. j. 7 Azs 56/2022-26, ze dne 31. 8. 2020, č. j. 10 Azs 41/2020-43, či ze dne 8. 2. 2021, č. j. 5 Azs 419/2019-49).

[14] V posuzované věci z protokolu o předání rozhodnutí založeného ve správním spise vyplývá, že bylo žalobou napadené rozhodnutí o zajištění doručeno stěžovateli dne 15. 9. 2025 (pondělí). Podle rozhodnutí o zajištění podal stěžovatel žádost o mezinárodní

ochranu v pondělí 8. 9. 2025, čemuž odpovídá i ve správním spise založená písemnost „žádost o udělení mezinárodní ochrany“, na které je razítkem vyznačené datum 8. 9. 2025. Pokud by stěžovatel skutečně požádal o mezinárodní ochranu v tento den, lhůta pěti pracovních dnů pro (doručení) rozhodnutí o zajištění by byla zachována. Stěžovatel však ve své žalobě tvrdil, že o mezinárodní ochranu žádal již v pátek 5. 9. 2025, což se pokoušel doložit i listinou, kterou krajskému soudu předložil a o níž tvrdil, že je opatřená razítkem a číslem příslušníka Policie České republiky. Pokud by stěžovatel skutečně o mezinárodní ochranu požádal již dne 5. 9. 2025, posledním dnem propadné lhůty podle § 46a odst. 4 zákona o azylu by byl pátek 12. 9. 2025. Rozhodnutí o zajištění doručené stěžovateli v pondělí 15. 9. 2025 by tak bylo doručeno po uplynutí této lhůty, a bylo by tedy nezákonné.

[15] Krajský soud se však otázkou okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu nezabýval, neboť podle jeho názoru žalovaný rozhodl dne 9. 9. 2025, a zákonná lhůta tak podle něj byla zachována i v případě, že stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu již v pátek 5. 9. 2025. Tento jeho právní názor je ovšem v rozporu se shora uvedenou konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž není pro posouzení zachování lhůty podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu rozhodné datum vyhotovení rozhodnutí o zajištění (zde 9. 9. 2025), ale datum jeho doručení (zde 15. 9. 2025). V důsledku tohoto nesprávného posouzení se krajský soud vyhnul vyhodnocení zcela zásadní otázky počátku běhu lhůty, tj. otázky, kdy byla žádost o mezinárodní ochranu podána. Právě na tu je však nutno odpovědět, aby bylo možno zjistit, zda bylo o zajištění stěžovatele rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě.

5. Závěr a náklady řízení

[16] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že shledal v postupu krajského soudu důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Napadený rozsudek krajského soudu tedy s odkazem na § 110 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[17] V dalším řízení je krajský soud vázán výše vysloveným právním názorem zdejšího soudu, podle něhož je nutno se zabývat tím, kdy stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu, neboť jde o otázku rozhodnou pro posouzení včasnosti doručení rozhodnutí o zajištění stěžovatele. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 9. ledna 2026

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu